غزلیز

ماښامونه

د بېلابېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ماښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابښادمحیب الله (بهرام)، ،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیره د لحد لګیږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي

صمد به عـــــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې

په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي

ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چــــــــې د لاس تیره یې په غاښ د محمد لګیږي

پـــــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی

د شپــــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي

لکه لیــــــــــــــــــنده کږه له لرې نڅاګره ښکلا

مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران

له ګلـــــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمرى دى بس خطاوې به ترې کيږي

د هوسيو سـترګو غلاوې به ترې کـــيږي

يو انســان دى مهربان دى غـوسه کيـــږي

کله کله تاوې مـــــــاوې بـــه ترې کيـــــږي

لېونى دى په واده کـــــــې پـــه ژړا شـــــې

په لمانځه کې هم خنداوې بــــه ترې کيږي

چې ګلونه يې ګېـډۍ ګېډۍ خـــوښيـــــږي

نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کـــــــيږي

واورې ووې زما خور ده نوم يې ســـوله

ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي

ماشومان چې له جګړې نــه مــرور دي

شي پخلا به مشغولاوې بــــه ترې کيږي

سره زخمونه به په ســرو غاټولـو واوړي

ژبېربخوني شان رڼـــاوې به تـــرې کيږي

د کــــــــــاروان غـزلې مستې جينکۍ دي

چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که يبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی يـــــــمه
د غنمرنګو لونګين ته رسېدلــــــــی يــــــــمه
په تلليو سترګــــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی يمه
ته به ويـــــــــده وې د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سيند يمه له سترګو بهېدلی يمه
د نيمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غريب مارغـــــــه يم په ځنګل کې چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګيږي
د زړه تر ځنګه پـــــــــــــه وزرو لګېدلی يمه
ژوندی پژواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غــــــــورځېدلی يــمه
د زړه د سر هره تناکه کې مــــــــــې تورى تورى
غزل غزل دې کړمــــــــــه ګل ګل غوړېدلی يمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترينه مـــــه وباســـئ
چې يـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی يــمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــــــم لانــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــــګا په روژه ماتي کـــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شــــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــــه د وطــــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غــــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱
کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــې کلیه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــان و وایه، کوم یو ګومان خوږ دی

په یوه سږي مېنه، مسته د خیـــال بناپیـــرۍ
ور غاړې وتې وایې، په خدای انــسان خوږ دی

غنم غنــم خوږه ده، بـــــنتِ آدم خـــوږه ده
هو د حــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوږ دی

نړۍ به هم خوږه وي، د توري ګوړې پــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لــــشې
په کانو چپرې ماتې مه شه د جوهــــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لـــــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زوررورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې څاڅکی نه شته
ستا د لاســــونو د جوړه شپــــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو څاځي کوم د مینې پیغمــــــبر ژړلــــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــــیو له وزرو اوبــــه
کله چې لـــــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غــورځېـدلــی پـه جـومـات کې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځــــــــــېدلی په جومات کې

سيلۍ وه د سرې اوسپنـــــې ناڅاپـــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ريږديدلی په جومات کـــــې

او پلار يې مات رحيل لکه خپل زوی غېږ کې نيولی
لښتی د اوښکو وينو بهېدلی په جومـــــــــــات کې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پـــــــه وينو سور و
د ميم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال يې خدايه کـــــــــبر کړې په روی د ملايکو
شيطان له خـــــــر مستۍ و ګډيدلی په جومات کې

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونـــــه یې په غـــیږ کې مړغیجن دي ولاړ
د مـــــــــینې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تــــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم یم چې تابوت دې لـــــه یونانه راځي
شم به ژوندی ، ژوندیه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســـــــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمــــــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاګانـــــــــــــې

نيمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ويستـــــې

غبرومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې

طنازي يې په لفظونو کې نازي کـــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســـــــې دي

کړنګومه په پيالو کې دعـــــاګـــــانې

کړه مې لپه ميناتور جام د مـــــــرجـانو

تنده غريه ښنه اوبو کې دعـــاګانـــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــولې

پيغله ناوې په چمـــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چــــــا د لېچو را سره دی

مړې يــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه يې تورسترګې کړي ور يادې

پــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تېرو مات

شته دي ابـــــــابيل پـــــــه غشو ولي د جومات

ونيوه لـكۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي

حق يــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــــنات

راښــكه چليپا تپوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس

وايي چې دا ولې يې رنـــــــــگونه دومره زيات

پټ شه په خلوت كې د دوران لــــــــــه نــــقادانو

نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات

وا كاروانه مه شه گيله من له جاهلانـــــــــــــو

دوى تلي په تله د لرگـــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(كاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نـــــــــــه مې له غنـــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب

ټکـــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب

ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نـــــــظربــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــــــو د سپـــــــــېلني شراب

نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــــړپ وي څنډني شراب

دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب

هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــې شراب

دا راوړي تا له کـــــــوم جنت وو جنتــــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــو په ما څښلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مــــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــې
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســــــــــرخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مینــــــــه مــــــینه دې ایرې مه شه
د موسی خدایه د مــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر په شمه څنګه دې قضا کـړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کـړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لــــــــندې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســــکه راته مه کيږه چې نښه په خطا کـړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدئ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــــړم
دين دپښتو نغښتئ دملالې پـــــه ټـــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســـــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اټن به شم شغا به شـــــــــــم دځنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تـــرلاس ونيسم که خيروي
ستورى به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کــــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
ځينې ځينې ســـترګې له سرې ځينې زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــــــــــازې واښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون ســمندر خوينده دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملــــــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبــــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښـی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لــــري
ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســـــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شــينـــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانــــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريـــــــدي
دښتې زرغونې وي شپيلۍ دي او شپـــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خوارہ دي ســـــره
چې سره غيږ په غيږ شي توري ښــــکلا و زيږوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چــــې واده دي ســــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــر خاته دي سره
جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یــــې وژنئ ماشومان دي ارمانونــه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونــــــه

وراري مه شه د وطـــن ملالې خویندې

شنه غمه یې د پېزوان دي ارمــــانونــه

د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کــــې

په اغزیو کې روان دي ارمانونـــــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهید افغانستان دي ارمانــــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي
رايې شه ساحل ته مرغـــــلرې به در وشيـــــندي
کله چې سخي سمندر شــــــور کـــوي غوغا کوي
ميـــنه جـــــادوګـــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېره او حـــــيا کوي
لېږې يې سرونه دا کتار د بيـــــابان غاټـــــــــول
دا خو ترږو ترږو مسافرو تـــــــه دعـــــا کـــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تــــــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعـر کې هم بــــــــلا کوي
عقرب ـ۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لــــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغی نه و لي پـــه مار پـسې روان دی

په رباب کې په اوبــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مــــــينې
د ښکلا په ورک ديــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانو په کتار پـــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســـې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو
غرېپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــدای

شېخ د کاڼو په تسپو یادوي خـــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســــــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســـــکي دي
ستا له سترګو پېښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښـــکوپه شان یـــم
راشه زرغونتیال مې شه نرى نــرى باران یــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــپه ده
لاره رانــــــه ورکـــــــه مــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتندِه کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــال مې کړه پرتندِه چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــحالئ یـــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنــــداکړم
ستاله برکته خودســــــتورودِک اســــمان یـــم

ستا پرتندِه پریوتم پـــــــــرځـــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــتاڅړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمـندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حــــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیــــــــل مـــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شـو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــیبر لـــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مــــــــې ولــــــې راوربږې څه باران خــــو نه يې

هســـــې مې درد راويښوې زمـــــــــا درمــــــان خو نه يې

د مـــــــــــخ په پاڼـه بــــه دې څــــــه خوږه غزله ليک وي

سپينــــــه كـــتابه يــــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه يې

د خيال ځــــــد ځـد دې راته ډېر ډېر پــيغامــــــونه راوړي

دا مــــــې خــطا وه چــــــې ويـــــــل مــې سليمان خو نه يې

ستـــــا د ستم د انـــتــها به درتـــــه څــــــــــــــه وايـــــمه

د كــــــوم ظــــالم مـذهـب پيرو يې مــــــسلمان خـــو نـه يې

مـــــــا به بې وخـــــته لېونى كــــــړې په اغــــزو به ګرځـــــم

غېږ به رانه كــــــړې ښكليه باغـــــــه بيابــان خو نه يـــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شــــــونــــــدې نه ږدې

شــنه سـمـندره زه دې څــــــه كــړمه توپـــــان خو نه يـــــې

د نور پـه غشو مــــــې له هسک نه په لېمـــــــــو كې ولــــې

نه راځـــې ستــوری د اسمان شوې مهربان خــــــــو نه يې

ښكليه ســــالار كــــــه مې د عشق د منزلونو نــه كــــــړې

بيا راته وايه چې درواغ وايې كــــــــاروان خـــــــــو نه ي

پيرمحمدكاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی يمــــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي ليونی يمـــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی يمـــــــــــه

هره يوه مسره مې بس دتورو وينو لپـــــــــه ده
نه يمه شاعر دسروغاټولو کنډولی يمـــــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه يم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکـــــــــی يمه

تاپه سپينولاسو باندې سين ته ورګوزارکــــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقـــه شين غمـــــی يمه

ځان مې په مريو کې دتار غونـدې پټ کــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــــوندی يمـــــه

کونې که وې جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مـــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی يمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــه پې راتول بنه دي
پردیس حـــــواس مي غزلبول بنه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــخدان مــي نظر
لیمه د بـــــنګو پــه کـــــنډول بنه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول بنـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــیر دی
مړه پریږده یې ښکلي ټول بنــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول بنـــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاتول بنه دي"
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پـــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونــــــــد شي

دا پی مخي د پېریــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــــد شي

ریحان پرېږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لكه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي تېښدې د هيلو ورو ورو
څراغــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مـــې لــه ياده وو وتلي

ستا د ستركو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســـــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پـــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه یې خلي
نن مي نيولی وو تـــــرکوره پـوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلـــــــې
ما ارمانونه کړل پیاده دزړه په تل ورپســـــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکـــــړه اوبه رنګه ياره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لـــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کيږي

تږی غاټول يـــــمه دتـږي دشتې
راباندي اوره ګُـــذاره نـــه کيږي

مسافری مي زړه اوبه اوبــــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کـــــــيږي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کې ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسې نه په لیڅوکي دي واخـــــلي ګلي اور بنګړي

مــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چې ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــو دي ریــحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــبه دي شرنــګومه چې په ګور بنګړي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــه هډوکو پـه څـرمـــــنـه پسـي ګـرځم
دلـتـه شوې ده چـــــاودنـه پسـي ګـرځم

دمرګي کچکول مـي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســـپنـه پســـي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور پـه غوښو پايم
شه پـه خرپ پـه ورور وژنـه پسي ګرځم

چـــي غاټول تـه يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنـه پسي ګرځم

ستا تصوير مي کـه پـه زړه کي روغ پيداکړ
پـه سکروټـــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــه دمـه وکړم ريحانـه
دخپل ځان پـه ورکـــــه ونـه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غـــــرمــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل یې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلي دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســـــــــتایم قربــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلــــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــــکې

تخنیرم، په لاسونو مي نـــکریزي کشیدکــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو

چـــــــــي سوله به د هـر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم

دا کوډه دي د ســـــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه

ادا دي په هر حال کي سولـــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه

په دې باب دي څیړنه هر اړخیزه وه لـــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجــــــه

حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو

لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باڼخو شــمو ته ورو

ته موسکه وې د شنه خال دي کلیـــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــک له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده يادونه دي شپــــــــبه شپــــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغــــــــلی کرلـــــی؟
په سويو ګوتو بـــــــــــاندي لــوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپـــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغبرګوم ســـــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور يار غوصه ورګډه کــــړله
مطلب يې داوو چي په سرو ګلو شيندم سکروټـــي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرګرځــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــــکروټي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطــــن له اوره ډک دی
ښکاريږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشۍ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مــــــي تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستا له يادونو سره غـــلی غـلی ټــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لـــکه لـړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنــــم پاتې شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتې شو

خالد ريحان ارواښاد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــــداي له ذکـــــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانـــــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــــار ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفـــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي
بــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــــه سره يو کــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي
درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخـــــلي چې ضمیر نه لري
شیطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نیسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویـــر نه لري

زما زړګــــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســــــتا باڼه به هم مدام داسي تاثیر نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درویشه داسي ښــکاري
چــــې له جهانه د تګ نیت د ښار امیر نه لــري

درویش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه ځراغ يـم ،نه سهــــــــاريم
مگربياهــــــــم دتيارو دسترگوخــــــــــاريم

مــــا و تا بـــــــه هم اخرغـــاړه غړئ سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غــبــــــــاريم

ستــــــــورو تاسي لاڅـــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــکي دسپيرو خــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــي غواړې
زه خوچـــــــاوته اغزئ چــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــان په طرف باندي
را روان يم خــــــــو تراوســــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى کړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې کـــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې کــمان شي

د درویش خاورې وجود به هم سره زر شي
که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دویر اووېري زمــــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســـــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بنه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چیغه هم راپورته شوله
نو پـه فـــــــضا کي به بـــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لــــــــه ګرځونو پا که هره آینه شوه دلته

خوشحالي کله ددرویش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ویده شــــــوه دلته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لــــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانـــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غوندې څه خلک،د لیلا غوندې څه خلـــــک؟
هر دور دي لیدلي ما او تا غوندې څه خلــــــــــــک

له ښاره د هیندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ویرولي دي بلا غوندې څـــــــــــه خلک

زیاتیږي ورځ په ورځ دلته د درد غوندې وګـــــــــړي
پیدا کړې لویه خدایا د دوا غـــــــــــوندې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــــیش راځي و ماته د ژړا غـوندې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې یې شک مـه لره(درویشه
لا شته په دې تـــــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني یې ختم و نه ګڼي بیابه راځـــــــــــــي
د غریبانو ډیوې پام کوه هـــــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما یواځي لیـــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سایي غوندې تر شـــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خــــــــــو هدف یي زه یم
غشې که هر طــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خــــوا خـــوږو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانــــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لــــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــــــــــــنا وایـــــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښایي تللي مرغان بېرته راســــي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــــه خیاله
یوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــــي

چرته که کاڼی او تــــــــــــــندی بیاسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهدیرې
سپین ږیري وګـــرځوي تول او ځوانان بېرته راسي
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پايـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدايـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بڼايـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنـــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــايه نه وېرېږي

زه وېرېږمـــــــه که نـــــــــــــه،ته ښه خبر يې
خودښمن وته مـــــې وايـــــــــــــه،نه وېرېږي

درويـــــــش اوس هـــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورايــــــــــه نه وېرېږي

درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه**!** چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــــې مــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په ربنتيــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه

لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه

په مـــــــــــخ مســــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســــــره کښېنه،دې البم ته غوږ شه

دا ســــــــتا جــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان

بـــــــــــل شــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه

لـــــکه ســـــــــــکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکــــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره

لکــــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه

شپـــــــه ده،د ســــــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارۍ سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارۍ سجـــــدې

دلته یو کـــس دی ځــــان ته وایي د جنت ټیکه دار
یو زیړ ایمـان دی ورسره او څو بیمارۍ سجـــــدې

اې! ته هغه یې چي سینګار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هــــغه یې چې کوي درته هینداري سجدې

ستا ســــاده توب خو ته بي حده مزیدار کړې کنه
دې عـــــاجزی خو کړې بې حده مزېدارۍ سجـدې

نه مـــــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سره
پرې مـــې ږده وا سړیه څه راپسې شمارۍ سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تنـــــــدي ټول تیار دي ټولې دي تیارۍ سجـدې

مـــــــــــــمتازه هغه نـخاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخــــــت لري د دې ظالمې ګناهګارۍ سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهـــايي احســاســـــوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجــــود، زۀ لا زمــــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــــرته ئې؟ راځــــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رایاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځـــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايـــم د ټـــولې دنيا چـــرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدا ے درووړم درود به په لیمو کښې درووړم
زه بـــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې درووړم

ډیر مـــــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه درووړم
دا ســــــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې درووړم

د روح راحـــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د مـــــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې درووړم

د لیـــــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقـــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې درووړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې درووړم
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښـــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـــافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
څــــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خـــــــادر يم احتجاج يم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج يم بده ولې منې؟

ياره ! مفتـــــــــي يې فتوا کړ يې بده نه منمه
ياره! منـــــــــصوريمه حلاج يم بده ولې منې؟

باداره ! تا وييل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج يم بده ولې منې؟

حکيم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مــــــــــــداح د برجو مهاراج يم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــل ځان ته لګيدلے يمه
خو د خپـــــــل رنځ خپله علاج يم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول يې ما منلے يې په سر او سترګو
چـــــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج يم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وييل چې ته بي شک رباب يې
اوس د رب کړه دي زه دې باج يم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپيلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سيګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــــسې هم ګوتې په جيبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسين پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خداے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګټو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګټو مخونو کښې وهم

تا پســـــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړې ميخ
ځـــــــــــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــــامت راوله بې شکه زه څواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه څینې
چـــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته ځو کالونه پس
بیا هــــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

ځو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــــا پسې خراب شم .بيا اکثر ښه شم
خو خيال مې نه کيږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـــې پيريان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چــــــــې مې د زلفو سره باد کړي ليونے شم خدايه
چې مـــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــسيحا!! زه هم څو وخته وينې ،وينې شمه
کاش مســـــــيحا!! بيا يــــــکايک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو ميين شم په چا
که دا مې حال وي خدا ے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــه قسم د ے د ماښام په شاني تور سوځمه
کښــــــــــــينه چي لږ لکه نيمګړ ے مازديګر ښه شم

ممـــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبليغ ته ځمه
خو زه ډاريږم هـــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمـــــه خو سترګې به په ورهٔ کيږدمه
زه ښـــــــه پوهيږم چې د څه خانه کښې څه کيږدمه

څه عجـــــيبه مزل راپيښ دے ،په دې نه پوهيږم
زادِ ســــــفر کښې مازغه کيږدمه که زړه کيږدمه

ته د هـــــــوا غـــوندې راځې او که هوا سره جې
په هر حـــــــــال زه به يو څراغ په ديواله کيږدمه

خــــــــو د زړه حال دے ،پيرايه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولهٔ کيږدم که لاس په خپله خولهٔ کيږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پريوځم ياره
خو ســـــــــتا تصوير سره رڼې يخې اوبه کيږدمه

لاليه!! مـــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لاليه! څنــــــــــــګه يې د ستا په زنګانهٔ کيږمه؟؟

ممــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وايي وسله کيږده ،زه يې نه کيږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمــــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټلیـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیـــــــــدلې له نــــــزدې یې ګلا بڼې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمــــــــــــا دا خړ څادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمــــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســــــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښي نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چې وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تـــــه به دې اورســـــــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خـــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښې زۀ
يقيـــــــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســـــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګنې د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلــــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســــړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تـــــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــــه راځـــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــــو وژنــي ســـــــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــله پورته کېږي

د میني په میـــــدان کښـــــې الله دومره بریالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې یوړل تري خـزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســـــــی بوره د ګــله پورته کېږي

د میـــــــنې محبـت په باب چې نه پوهیــــږي بیا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته څله پورته کېږي

هغه چې پـــکښې چا د یو مین ژوند فیصــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــتله پورته کــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بې خیالۍ کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــر واده کښې د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډیري خبــــــــري د سړي نه په پیرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې یو مقام وۀ چې تنها به خه بشـــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهایۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکیده له درده چـــــــــوپ پاتې وۀ
اوس به یې څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســــــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســــپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وويل چـــې اوس کلـــــــــی ډېر نه يادوې
ما ويل کلی خـــــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جـــــــــــــوړ زما کلــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يـــې دا خو د اشر کلـــــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــې خو ببخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چـــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جــــانان نظر يې هلــه په نصـــيب شي
چې د دار په ســــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــیږي ارماني کور ته راځي
ځیــــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه یې راته لر کړه ویل یې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــیمو نیمو شپو خو لیوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســـــــره به ښاپیري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مینــــــې ناکامي یې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځــي هغه پېــــغله چې ویل یې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــــوړ شي

دا ســـتا په خیال به ښـنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

وﷲ چي عــــــــــقیدي به ورته ټولي په سجــــــــــــده شي

زمـــــــــــونږه د مــــــــــــینو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چــــي غرونه ورته هم په خوځــــیدو شـــي

د دوو مـــئینو زړونو په درزاکۀ غــــــــزل جوړ شي

د زړه ســــــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مینو

زما د محبت په انتهــــــــــــــا که غــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منــــصوره داسي خـال کښي په وﷲ که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې يم ، په داســې کور کې ويده
په خامـوشيو کې راويـښ شــمه ، په شور کې ويده

په خـېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ويده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشـــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يـــــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مـې دی د ذهن په حمـــــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ويده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونــــه لیدې زمــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډیرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتــها د مینې
د چا لاســونه، د چا پښــې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مــې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا ټـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقــره! ما په داســې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســــــــندرې خلك پيژني، او نه تنهاکې
بـــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سړي پســـــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستـــرګو کې مـــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــندر ته راغلـــــم

د نامــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زیری چې وشـــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســـــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســـــــر دننه مې ســــــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــي په يـــــــوه يوه کې صـــبر وکړه
څـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســـــــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندګـــــــي خرڅـــــــوي
زما پـــــه خـــــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خــــــــداى چې کليمه به ورته هم نه ورځى
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ويش دى ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چــــــې شور نه خوښيده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــــويرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړى دى
په دېـــوالونو بانــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــــوي

له خــــــوفه ډک ذهنــــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګيا دى ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانديې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتــــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبــــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــره! کړې داســــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښـــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقـدسې مينــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالـــــــم ترينه خبر شوم ، پنــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيــداد ورونه ، نښتي د يــــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کـوټــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســـــــــره مې دا رنګه رشـــــته جوړه کړه

دوه رنګــي خلک به اوس ويني يـکې خپله څهره باقره!
مــــا د خپــــل غزل نه ائينه جـــــوړه کـــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لپې یې اوســـــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چــــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســـړي د کور دېــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچــــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســـــــمومه درته خپلې شـــونډې
زمـــا پر ځای کــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پريـړده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــريـوان ته
د څــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هــجر مه يادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــوړونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنيــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــترګو نم خبرې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راتولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــیشې

که په دې ښار کې چـــا په یو بل اعتماد کولــی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخـــــر دي ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــریږي، نه کیني وربانديې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمــــــان له ګریوانـــــه، پروردګاره

چـــــتریٔ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده**!؟**
یواځــــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــه کړل باقر په دعاګــــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره

باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتــونه ، ځومره ډېر دي
لاســــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، ځومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــيفونه ، ځومره ډېر دي

زما او ســـــــــتا يوه نخـــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صــــندوقونه ، ځومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پـــــــــسې مې کړي اوازونه ، ځومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې ځومــره کمې دي ، غوږونه ځومــــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدېرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا ورومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمــــونه ، خلکو ولګول
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېــــرې وکړې تمـــــــــاشې د سترګو
بربنډ نــــــظر ته مــــې ورواغوستـــــې جامې د سترګو

د شوګیـــــــرو وېنه یې خــــــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــــې مې پـــــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــــــې راســــره بیا دې هم نه وینمه
ای د کــــــــټ ســـــر ته رانه ورکې دې چشمې د سترګو

د هر ســــړي په اوږه لاس کیــــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبې مــــــې ولوېده مــــــــــنې په تا پســــــې د سترګو

په دې ویـــــــریږم د بڼو ځنــــــګل پرې اور وانخــــلي
د اوښکــــــو تیلو باندې بلــــــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــــبر مې نه کـــــــیږي باقـــــره تر هغــــــې د سترګو
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســــــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســـــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــره راوړه

ډیرلري مســــــــافر یم نــــه یې ویـــــــنم نه مي ویني
راځې خو د څلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو مور دا ډیــــــره مــــــوده مـــــــخکي
هجران درټولوه د وصــــال بنګ درســـــــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــــره راوړه

بـــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیږی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي ووريـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي ووريـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســــــــتم په زړه مـــي ووريږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي ووريـږي

د يار په چـــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي ووريږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مــــــي ووريږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي كـــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامـــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنـــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــــه
نورولاړوې مكمل تمامه شپـــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپـــــه
ارواښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــله کله

بهرام تل په دروازه کــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــله کله

ارواښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـــــــې ژاړي

په زړګي دي وويشتم پورته دي نــــکړم
اې،بې رحمه ياره لاړې پـــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســــــــر باندي وريږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ويجاړي

زه چې مړ شــــــمه اشنا ياد کې يې ساته
يم شهيد خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــير کړم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کې نغاړي

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــــا وليدو
د رقيب غيره کي جانان مي پـــــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريــــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليــــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــمګړي دنيا ما وليدو

د پاکې مـــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتـه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــي اشنا لـــه وسه کيژي
غاړه راکړه که دې تـــــــا له وسه کيژي

د مرغانو د ستـــايلو وســي نـــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــا له وســـــه کيژي

چي تکر خورې د پښتـــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســـــه کـــيژي

په غربت کي چي پيزوان غـــواړې د زرو
راته ووايه زما له وسه کــــــــــــيژی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــــــژي

چې دستا غوندې کور پريژی مســـافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــا له وسه کيژي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لږ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــــعرونه به مې لولې
دا لیـــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې
د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شــــکې یی
درته جوړ تڼول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــــې په کاغذ کې
په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جـــــان وې
د سینې پــــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تـــه
اوښکې مه تويوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې ځوک ځي دوزخ تــه؟
غريبـــــــــي ده کور پريږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســـــافري تـه

سم قيامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه
ز ه چې کله درنه تلم مســـــــــــافري ته

ستا يادونه دې او سخته بې خوبـــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبــــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســـــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړي ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پڅ کړي د جنګونو تـُبـــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمــــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جـــانانـــــــــــه بـیایم
سیل به کاوو د مـــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولـــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــړي
ګرمه یې پـــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــی وطن کــور کړلو
ځکه ضیوال لــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به یمه تـــــول عمر
یاره په دي لار بــــــه یمـــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانــــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمـــــــه تول عمـــــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یــــــــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشــــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمــــــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــــان
بوخت په استغفار به یمه تــــــول عمر

تا لـــــــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــیرته يې لړ. راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کــــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتـي
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وى چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه
نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جـــــــګړه مابښام کتار مـــړي راوړو سړیه
په داسې ښـــــــار کې زندګي مـــوږ تیروو سړیه

سترګي مو ښي دي چې د خپلــــه ځایه نه رالویږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پریږدو سړیه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
یاره موږ څه وکړو لږ ځان به ترې ساتو سړیه

زموږ تر کوره هـــــــــدیره را رسیدلی نه وه
اوس په خپل کور کې هدیرى ته ځاى ټاکو سړیه

ما د خپل ځان لپاره داسې شــــــــــاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې ویښــــاوو سړیه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

اى!تصويره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واويښتې
داسې دې زبيښم ولې؟

واى، ژړا عادت مې شوه
سترګي څوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شيندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــــې؟

هيلو ته مې اور ورکړ
يو (ارمان) ساتم ولې؟

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه

راشه که راځې درغـــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟

دې مې اندیشنې درغـــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې

بنه شو بې وعـدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې

مړ شومه خــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــــه! ته چې په دې لاره تلې

مــــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کــــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مـــــې له پـرهره وځي

په رڼـــــه ورځ باندې مــــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تـــــه سيخ درشمه
د بل چـــــا کور مــــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تــــــــــــوري له هنره وځي

پـــــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چـــــــې زما ساه د چــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مــخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولې ښــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نـه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخيدمه په دې ښار کې

د يو چا لپاره لس مـــــــړي کـــــــومه

د يو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ريښتيا رښتيا خـــــــبري

په دروغو شرميدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لويومه په دې ښار کـــــــې

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تړی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوښه کې نن هر چا پســــــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصــــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــــلا پسي اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــــلا اور بل وي ملا پسي اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یــــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پــــه ما څه شوي دي؟

.سودایي شوی یم په خپل ګریوان مي کربنــــــې باسم
ورته معــــــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي یې ژر ژر وویــل تــه چیــرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دې په زوره وکــړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهـــــیڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.

دچا چيغې دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه

د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـــورې چيـــــغې را رســيږه

د وحشـــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې ځوکه ځوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غږونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وينـو سـره لاسـونــــه
داسی حالاتو راته ايشي دې به خوله لاســونه
د اسلاميـت او افـغانيت نــه، بغاوت ده كنـــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ايشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه كـــوي
هـر چـا نيولـي دې په خـپله مقبـره لاسونــــــــه

د پـــښتنې پيغلې په دې بـيوسې وژړيـــــــــــدم
اه!! رســم كړې وو د كــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله كړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونـــــــــــــه

له تندي مړ شه ذكي لمونځ ورباندي هم مــه كوه
دې سمندر كې يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذكي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وږې د ژړيــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بـــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلـــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وينې په چـــا د اولادو درد

موړ که درد لرو ايېنه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـــــــــــو ددغو آيېنو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خــــــپه يې
راته ښکارې دې نــــــــازکې په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځـــــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســـــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځـــــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه میـــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســــــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځاى د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بيا اتله پنـــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــــهايـــــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير كــــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشـــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې كړل بارانه د فطـــــــــرت دردونه

عشق كې ناكام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــــندا كې نو دا داسي نه ده
په اندرون كې زما شتــــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــــه وويل اتله داسې
ته راكوه زه دې ساتــــــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته
هېر شــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ویل ستا یـــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کـــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهایۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَـــــــېنه واخېــسته

د زندګۍ په انتهـــــا کــــــــې یمه
تانه چې لرې مـــــې فاصیله واخېـــسته

اتــــــــــله څومـــــره به مې ودردوې
د بیا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــــــــه درده مــا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــو زه به نه یم

اتله شپــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغســي صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

يخه يخني ستا دتودي غيرۍ ارمـــــــان راسره
تنهايي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کــــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

يه د ډاکټرې یاده څومره زورور یي په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

داچــې ستا یاد ګرځوم لـــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــــوم له ډیره وخته

د خــــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتــــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان رابانديې پوه شو
زه چـې غـــــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آيـيـنــې ســـره اتـــــــــلــه ګرځـیـدمـــه
تنهايي نه پــــــــــتيــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايې احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميــــدونو مې اوښـتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهي
ديو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګيـــــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دي نصــــــــــيراتـله
پر لـه پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کينی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بـــس همدیَ مې ژړيدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســـــــره خندا کړم؟ ؟؟
ليوني په ځنځيرو بـــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــودو پس يم راغـلی راته ګوره
تږي شـــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــو مــــــــې همدا ببغوري وژنـي
چې په خــپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پـــــه نوم يې ږدم
راشـــــــــــه هغه پاڼه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومــــحترم ذات لـــه درباره

زارئ دامن ټولي پښتـــــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګـوره داکارته هم وکړه

ټپه دمـــــــلالئ راپســــــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيــــــــــــضان کوله

سلګئ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېژې
هله ژر راشه یم اوښـــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتـــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلــــــــي
اوس مو ځاځي له پرهره انځورونـــه
دښنترو په شملویې سینګار شــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انـــــځورونه
لړیه تلو تلو کې زمـــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي

پروانه کړي چې ټــــول سم راباندپوه شي

بيامي نه چـــــــــېړي بيالږه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم راباندي پــــــــوه شي

مه څيرم يـــــې ،مه څيرم يې ،مـه څيرم يې

څيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي

ترهغو راتـــــــــــه په سپـــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــــسي ګوري

وخ له کلـــــــــــي چي راځم راباندي پوه شي

واه!فيضانه داســـــــــــــتاد راباندي شک دی

چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښايمه لوی او هـــــــم واړه دردونه

همداسي پټ ښه دي زمادزخمــــــي زړه دردونه

دچادلا سه بس همدومره ســـــــــزا بس ده زما

په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه

وخ خدايه بيا دکـــــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم

وخ خدايه بـــــــــــيايې په ماراوسئل زاړه دردونه

يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې

دســــــــــــفرپنــــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه

هلـــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته

ترهـــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک یې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي
ددروازې ترشـــــایوځــوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعاکې یـــــــــــادوي اوبیاسلګۍ هم کوې
درپسي هرلمانځه کې هــــــآغه نازولــي ژاړي
دکلیوالي زړه دې دومره نـــــرم شـــوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانـــــامـــه اخَلي ژاړي
زموږدښاردنجونو هیڅ خندانصــــــــیب کې نه ده
زموږدښارنجوني اکثرچې مالیــدلـــــــــي ژاړي
هغه چي تیر کال به یې دلته زمـــــزمــــــې کولې
هغه کوچۍ سږکال دغره سرتــــــــه ختلـــي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــــــواړي
واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپیڅلي ژاړي
اې!دادي څه کېږي فیضانه دادکو م کـــلـــــــــي ده
زموږ کوڅې ته ځوک په تاپسې راغلــــــي ژاړي
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

يو اعــــــلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپين غر ځــــــــــوکې ته ختلی يم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کــــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هــــــغه کــــورکې دفيضان نامه ويل جرم دی

په هـــــغه کورکې خو بنديزپه دغه نام شوی دې

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیـــــــچا هـم ونه کړ ددغي بيمارئ علا ج

ولـي هيـــخ نه لري داوښکي اوسلګئ علا ج

دومره سپيـــــځلي مـــقدس مرض نيولی يمه

زما دسپيځلي زخم نـــــــــه لري نړئ علاج

دافغانئ خاوري يو دغه خــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکـــــــــشه ککرئ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور ځـــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونئ عـــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايمـــــــــه

پام چې ځوک ونه کړي زما دتنهايئ عـــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګئ وهــم نور

فيضانه نه راځي دقام دبېغورئ عـــــــلاج

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــاني ده

په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــماني ده

ځکه جنګ دپښــتانه کورکې میلـــــــــمه دی

پښتون کړی نن پــه جار مســــــــــلماني ده

دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر

ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــماني ده

وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم

څومره ښکلــي مي دیار مسلمانــــــــــي ده

ببرسري یتـــیمان درپســــــــــي ګرځـــــو

سولــي وکړه راتــــــه ځار مسلـــماني ده

څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــړلو؟

اې مــــلا درتـــــــه په کال مسلمـــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې
ته نـــــــــــــور قبولي کړه اې!خدايه زما کړي سلګۍ
داپه شيـــــــبو شيبو بـــــــــــاران او وهشتناکي ټکي
دايو يتيم تر دغه ځــــــــايــه دي راوړي ســــــــــلګۍ
! ظالـــــمه قـــــــــدر يې کوه هـــسي يې مه بوله اې
درته به تندرشي يووخت ددې زوی مړي سلـــــــــــګۍ
يواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوريې هيڅ ونه ويــــــل
له مناري نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســــــــــلګۍ
فيضانه ستړی مسافروم پـــــه آرمان شهـــــــــــــيد وم
چې راوتې مې دتا بوت لــــــــــــــــه هري دړي سلګۍ
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پــــــه څــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پــــــــــــه څــــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یــــې امن رسمو مــه دقلم په څوکــــه
دشهید پلا رهـــــغه یـــتیم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـــلـــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــــه بــــــه
نړۍ ته بیا ورښکارومه دقـــــلم پـــــــه څوکـــه
بیا ونـــــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقیب سرته مې اوس ایښـــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سیالي مــــــورږپــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبـــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مــــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه

هره شپه ولي زمــــــوږ کورتـــــه په تیاره ډبرې

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library